

ကြာကြာသင်း

စိတ်၏အရိုက်

လက်ရွေးစင်ဝတ္ထုတိုများ

ဖုန်းချီခဲတို့

စိတ်၏ အရိပ်

လျှပ်ခြည်တပြက်

လက်ခနဲဝင်း၊ လင်းခနဲပြေး

အရိပ်ကလေးတွေ။

စိတ်အလျဉ်များ

ရွေ့လျားလွင့်မြူး၊ ယှက်ကူးသွယ်ယူ

ပင့်ကူအိမ်မြှေး

အရိပ်ကလေးတွေ။

စိတ်၏ ကြေးမုံ

နိမိတ်ပုံများ ၊ ခံစားကြည့်မြင်

ရင်မှာ ကူးစက်၊ ဖြာယှက်ခြူးနွယ်

ကနုတ်သွယ်သို့၊ ရေးခြယ်ပြုစု

သမုဒယ၊ လူ့ဘဝနှင့်

အနုအလှ၊ ယုယနွေးနွေး

သွေးသွေးရွရွ၊ မွှေးမွှေးမြလျက်

အလှဖြစ်ထွန်း ပါစေသတည်း။ ။

လွမ်းဆွတ်ခြင်းနှင့်အတူ

ကတ္တရာစေးလမ်းမကြီးသည် အရောင်တလျှပ်လျှပ် ထလျက်။ အပူရှိန်တို့ တငွေ့ငွေ့ပျံ့တက်လျက်။ နဖူးပေါ်မှ စီးကျလာသော ချွေးစက်များကို အလိုအလျောက် သုတ်ပစ်မိရင်း ကတ္တရာစေးလမ်းမကြီးကို ခပ်သုတ်သုတ် ဖြတ်ကူးလိုက်၏။

စိတ်ကလည်း ကြည်နူးနေသည် ။

လူကလည်း သွက်လက်နေသည် ။

‘ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်ဓမ္မာရုံ ရွှေရတုသဘင်’ ဆိုသည့် နဖူးစည်းကြီးက ငြိမ်းသာကို ခံညားစွာကြို ဆိုနေသည် ။ လာလှည့်ပါ။ နားလှည့်ပါ။ အေးရိပ်မှာ ချွေးသိပ်လှည့်ပါဟု လှိုက်လှဲကြင်နာစွာ ဖိတ်ခေါ်နေ သယောင်ယောင်။

ဘတ်စ်ကားနှစ်တန်စီး၍ နေပူကြီးထဲ လျှောက်လာခဲ့ရသည် ကို မေ့သွား၏။ စိတ်တွင်းဝယ် ချက် ချင်း အေးမြချမ်းသာသွားသည် ။ အပြင်လောက၏ ပူလောင်ပြင်းပြမှုအားလုံးကို လျစ်လျူရှုထားလိုက် နိုင်သည် ။

မိန်းကလေးနှစ်ဦး ငြိမ်းသာကို ကျော်ဖြတ်သွားကြသည် ။ ‘ဟေ့ တူးတူး’ ဟု လှမ်းခေါ်မည်ပြုမိ ပြီးမှ ပြန်ထိန်းလိုက်ရ၏။ တူးတူးမှ မဟုတ်ဘဲ။ သို့ပေမဲ့ တစ်ယောက်က တူးတူးနှင့် အတော်ဆင်သည် ။ ဆံထုံးပုံပုံ ကလေး ထုံးထားပုံရော၊ အင်္ကျီလက်ရှည် ပွပွကလေး ဝတ်ထားပုံရော၊ ပြီး ဘေးတိုက်မြင် လိုက်ရသည့် မျက်နှာကျပုံရော၊

လက်မောင်းကွေးပေါ်တွင် ဇာပဝါရှည်ကလေးတွေ တွဲလဲခိုလို့ ။ သည်
တက္ကသိုလ်က ဆရာမလေးတွေပဲ ဖြစ်မည်ထင်သည် ။ သေချာကြည့်မိမှ
ကောင်မလေးတွေ အတော် အသက်ငယ်သေးကြောင်း သတိထားမိ၏။
ရှိလှမှ အစိတ်ကျော်ကျော်ပေါ့။ ကျက်သရေရှိလိုက်တာ။
ကျေနပ်စွာတွေးမိလာသည် ။

ဝတ်ကောင်းစားလှနှင့် လူအတော်များများ သည် ဓမ္မာရုံကြီးဆီသို့
သာ လျှောက်လှမ်းလျက်ရှိကြ သည် ။ ဝင်ပေါက်၏
ညာဘက်ကွင်းပြင်ကြီးထဲတွင် ဇာတ်ခုံကြီးတစ်ခုရှိသည် ။ စားသောက်ဖွ
ယ်ရာ အမျိုးစုံ ကို နိဗ္ဗာန်ဈေးတည်ခင်းရောင်းချသော ဆိုင်ခန်းများ လ
ည်း ရှိသည် ။ ကျောင်းသားကျောင်းသူ အတော်များ များ အံ့ခဲကျပ်ညပ်
လျက်။ လူငယ်တို့ ဘာဝ လွတ်လပ်မှုအရှိဆုံးကာလကို သန့်ရှင်းပျော်ရွှင်
စွာ အသုံးချနေ ကြသည် ။ နောက်ကာပြောင်ကာ ပြုံးကာ ရယ်ကာ ရော
င်းသူကရောင်း ဝယ်သူကဝယ်၊ ပကတိ သောက ကင်းသော ဘဝများ ။

ငြိမ်းသာလည်း ငြိမ်းသာတို့ တက္ကသိုလ် တက်ခဲ့စဉ်က ကျောင်းသား
ပွဲတော်ကို ပြန်လည်လွမ်း ဆွတ်မိ၏။ အို ဘယ်လောက် ပျော်စရာကော
င်းခဲ့ပါသလဲ။ လွတ်လပ်ခဲ့ကြပါသလဲ။ လွတ်လပ်ပျော်ရွှင်ခဲ့ ကြလွန်း၍ ပ
င် ငြိမ်းသာတို့ အုပ်စု တစ်အုပ်စုလုံး စာမေးပွဲတဖုန်းဖုန်းကျခဲ့ကြသည် မ
ဟုတ်ပါလော။ ကျသည် မှ တစ်ယောက်နှစ်ယောက် ကွက်၍ ကျသည် မ
ဟုတ်။ ငါး ယောက်တစ်အုပ်စုလုံး။ အမှန်တော့ ငါးယောက်စလုံး တက္က
သိုလ်ဝင်တန်းကို တစ်ချီတည်းနှင့် အောင်မြင်ခဲ့ကြသူများ ပင်။ ရှစ်တန်း
အောင်ပြီး ကိုးတန်းနှင့် တက္ကသိုလ်ဝင်တန်းအဆင့်များကို
တစ်နှစ်တည်း ရောဖြေပြီး တက္ကသိုလ်ရောက်ခဲ့ကြသူများ ပင်။ ထို့ကြော
င့် စာဖျင်းသောကြောင့် ကျကြသည် ဟု လုံးဝမဆိုနိုင်။ အပျော်လွန်၍ လွ
တ်လပ်မှုကို အသုံး လွန်၍ ဟု မှတ်ချက်ချလျှင် ရာခိုင်နှုန်းပြည့် မှန်နိုင်

ပေသည် ။ သြော် လွမ်းဆွတ်ဖွယ်ရာ အတိတ်ကာလ များ ။

*

‘ဟိတ်၊ ဟိုကောင်၊ တို့ ဒီမှာ ကွ’

အသံလာရာ မော်ကြည့်လိုက်တော့ ထင်သည့်အတိုင်း မရွှေတူးတူး။
သားသားနားနား၊ လှလှပပ။

‘ငြိမ်းလေ ခုနက ဆရာမလေးတစ်ယောက် တူးတူးမှတ်လို့ လှမ်းခေါ်
တော့မလို့ ၊ သေချာကြည့်မှ ဆရာမလေးက ငယ်ငယ်ကလေး ရှိသေး
တာ’

‘တို့ ဒီလောက်ပဲ နုနေသလား’

ခေါင်းညိတ်ပြရင်း

‘အပျိုကြီးမို့ထင်ပါရဲ့ ၊ ပိုတောင်လှနေသေးတယ်’

‘အံ့မာ မိငြိမ်းလည်း လှတုန်းပါပဲနော်’

တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်ကြည့်ကာ ရယ်မောလိုက်မိကြသ
ည် ။

‘ရော့ တို့ ခြံထဲက ခူးလာတာ၊ တို့ ဖြင့် မျှော်သာမျှော်နေရတယ်၊ ခရီး
ကဝေးလို့ မိငြိမ်း လာမှ လာနိုင် ပါ့မလားလို့ ’

‘ကြိုးစားလာရတာပေါ့ဟယ်၊ ကြုံတောင့်ကြုံခဲ
ဆရာကန်တော့ပွဲကြီး မဟုတ်လား၊ ဒါနဲ့ ဟိုကောင်တွေကော’

ပလတ်စတစ်အိတ်ကြီးထဲမှ စံပယ်ပန်းတစ်ကုံးကို အသာအယာ ထု
တ်ယူပန်ဆင်လိုက်၏။ ကျန်သုံးကုံးကိုတော့ အိတ်ထဲပြန်ထည့်ထားလို
က်သည် ။ သူတို့ ပတ်ဝန်းကျင်ဝယ် ထုံသင်းမွှေးပျံ့သွား သည် ။

‘သူတို့ လည်း လာမှာ ပါ၊ မနှင်းအေးနဲ့ မေခင်ကို တို့ အိမ်တိုင်ရာရောက် သွားဖိတ်ထားတာပဲ၊ သန်း သန်းဆီကိုတော့ စာတိုက်က စာထည့် ထားတာ ဆက်ဆက်လာကြဖို့ မှာ ထားတာပဲ’

ဓမ္မာရုံကြီးထဲသို့ ပရိသတ်များ တဖွဲဖွဲ ဝင်ရောက်လာကြသည် ။ ကျောင်းတုန်းက မိတ်ဆွေ နှစ်ယောက်သုံးယောက်ကိုလည်း တွေ့ရသည် ။ ရင်းနှီးစွာ စကားဆိုဖြစ်ကြသည် ။

‘လာဟယ် ဘုရားကန်တော့ရအောင်’

ခန်းမကြီးထဲတွင် အခမ်းအနားပြင်ဆင်ရေး တာဝန်ခံ ဆရာ ဆရာများ အလုပ်ရှုပ်နေကြသည် ။ အလှူခံစားပွဲမှ ဆရာမနှစ်ယောက် လည်း လက်မလည်အောင်ရေးရ မှတ်ရ။

ငြိမ်းသာလည်း တတ်နိုင်သလောက်ကို စေတနာအပြည့်နှင့် ပါဝင်လှူဒါန်းခဲ့ပြီး အပေါက်ဝပြန် ထွက်လာတော့ နေကာမျက်မှန်တပ် ထားသည့် အမျိုးသား ဝဝတစ်ဦး သူတို့ ရှေ့မှာ ကာဆီးရပ်လာ၏။

‘ငါပါဟ’

အသံဩဩကြီးနှင့်ပြောပြီး နေကာမျက်မှန် ချွတ်လိုက်တော့မှ မှတ်မိ သွား၏။

‘ဟယ် ... ခင်မောင်သိန်းထွန်းဝင်း’

နှစ်ယောက်သား ပြိုင်တူပြောမိပြီးမှ အားနာသွားသလိုလို။ သည် နာ မည်က သူ့နာမည်ရင်းမှ မဟုတ်ဘဲ။ နာမည်ပြောင်ဖြစ်နေသည် ကိုး။ သို့ ပေမဲ့ တစ်ဖက်လူက အပြုံးမပျက်။

‘နင်တို့ နှစ်ယောက်တည်းလား၊ သန်းသန်းတို့ ကော’

‘လာပြီ၊ လာပြီ၊ ရောဂါက ခုထိ အမြစ်မပြတ်သေးဘူး’

‘သဘောရိုးနဲ့ မေးတာပါကွ’

‘အံ့မာ၊ သဘောမရိုးလို့ ကော ရလား၊ နင်က ကလေးသုံးယောက်အဖေ ဖြစ်နေပြီပဲ’

‘နင်တို့ အပျိုကြီးတွေကတော့ ဒီလိုပဲ၊ အချစ်အကြောင်း နားမလည်ပါးမလည်နဲ့ ’

‘ကောင်စုတ်’ ဟု တူးတူးက ခပ်တိုးတိုးကြိမ်းပြီး ရယ်နေသည်။ ။ တူးတူးသည် ငြိမ်းသာတို့ အုပ်စု ထဲတွင် အချောဆုံးဖြစ်သော်လည်း ယခုထက်တိုင် မစွဲသေးသူမို့ ခဏခဏ ခလုတ်တိုက်ခံနေရသည်။ ။ သုံး ယောက်သား ဟန်ဆောင်မှု ကင်းမဲ့စွာ ရယ်မောနေမိကြသည်။ ။

‘ဟေ့ ဟေ့ ဘယ်လိုလဲ၊ ဂိတ်ဝက စောင့်ကြိုနေမယ်ဆို မရွှေ့တူး၊ ခုတော့ ငါတို့ လာတာတောင် မမြင်ဘူး အံ့ရော’

မည်သူမှန်း စဉ်းစားနေစရာမလို။ ခြောက်နှစ်တိတိ တပူးတွဲတွဲ နားစွဲအကျွမ်းဝင်ခဲ့သည့် အသံ။ နာမည်အေးသလောက် လူကဆူတတ်သည့် မနှင်းအေး။ သူ့ဘေးနားတွင် သန်းသန်း။ သူ့ပင်ကိုဟန် အတိုင်း တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ကလေး။

‘ဝမ်းသာလိုက်တာ သန်းသန်းရယ်၊ နင်မှ လာပါ့မလားလို့ ’

သန်းသန်းက အေးချမ်းသောအပြုံးကလေးနှင့် မော့ကြည့်လိုက်၏။

‘အဟဲ၊ အားလုံးနေကောင်းကြတယ်နော်’

သန်းသန်း မော့အကြည့် နှုတ်ဆက်လိုက်သူက ခင်မောင်သိန်းထွန်းဝင်း။ သည် တော့မှ မှတ်မိသွား ကြဟန် တူသည်။ ။ မနှင်းအေးက လှမ်း

ရိုက်လိုက်ပြီး -

‘ကြည့်စမ်း၊ ဝလာလိုက်တာ တအားပဲ၊ နင်လည်း နယ်မှာ ပဲဆို’

အပြန်အလှန် မေးကြ၊ လိပ်စာလဲလှယ်ကြနှင့် အလုပ်ရှုပ်နေကြဆဲ။
ငြိမ်းသာက သန်းသန်းကို စံပယ်ကုံးလေး နှစ်ကုံး ထုတ်ပေးလိုက်၏။

‘တူးတူးတို့ ခြံထဲကတဲ့ ’

‘မွေးလိုက်တာဟယ်၊ လှလည်း သိပ်လှတာပဲ’

ပန်းကြိုက်သူ သန်းသန်းက အသာအယာ မွေးကြူရင်းပြောသည် ။
တစ်ကုံးကို မနှင်းအေးကို ပန်ပေးလိုက်ပြီး ကျန်တစ်ကုံးကို သူ့ဆံထုံးအ
က်အက်ကြီးတွင် ရစ်ခွေပန်ဆင်လိုက်၏။

‘နင်တို့ ဒီလို ပေါတောတော အလုပ်တွေနဲ့ ရှုပ်တတ်ကြတာလည်း အ
ရင်ကအတိုင်းပဲ’

‘အံမာ ခင်မောင်သိန်းထွန်းဝင်း နော်၊ ဘာလဲ မေ့သွားပြီလား၊ ကော
င်မလေးတစ်ယောက် ပေးချင် တာနဲ့ မနက်လေးနာရီလောက်ကြီး ကုံ
ကော်ပင်ပေါ် တက်ခူးတာ ပဆုပ်ပနီတွေ တွယ်လွှတ်လို့ ဖျားယူရ တာ
ဘယ်သူလဲ’

‘ဟုတ်ပါတော်၊ ဒါကတော့ မေ့ထားလိုက်ပြီ ထင်တယ်’

ခင်မောင်သိန်းထွန်းဝင်းတစ်ယောက် မနှင်းအေးနှင့်တူးတူးတို့ စ
ကားအောက်ဝယ် ပြားပြားဝပ် သွား၏။ ငြိမ်းသာက မျက်နှာကလေးနီ
ကာ တစ်ဖက်သို့ လှည့်နေသည့် သန်းသန်းကို အားနာသဖြင့် မျက် စော
င်းထိုး ဟန့်လိုက်သော်လည်း မမီလိုက်တော့။ သည် မိန်းမတွေကတော့
ကာယကံရှင်တွေ ရှေ့ထားပြီး စကြနောက်ကြပါပြီတော်။ ကလေးတွေ
ကျနေတာပဲ။ သိပ်ဆိုးတဲ့ မိန်းမတွေ။ တော်ပါသေးသည် ။ ခင်မောင် သိ

နီးထွန်းဝင်းက ‘အဟဲ’ ဟု အရှက်ပြေ ရယ်နေ၍ - ။

‘နင်တို့ နောက်ကျလိုက်တာ မနှင်းအေးရယ်၊ ငြိမ်းရောက်နေတာ နာရီဝက်လောက် ရှိနေပြီ’

အားနာသဖြင့် စကားဝင်ဖာလိုက်ရ၏။

‘ငါ့ရုံးက မလွယ်ဘူးဟ၊ ခုတောင် သန်းသန်းရောက်လာမှ ခွင့်နေ့တစ်ဝက်တင်ပြီး ထွက်ခဲ့ရတာ၊ အကန်တော့ခံမယ့် ဆရာကြီးတွေကော ရောက်ပလား’

‘မရောက်သေးဘူးလေ၊ ကားတွေနဲ့ အကြိုသွားကြတုန်း၊ တို့ က အမိတို့ ကြိုချင်တာနဲ့ နေခဲ့တာ’

‘ကဲ ဒါဖြင့် ခုရောက် လာပြီလေ၊ ကန်တော့ကြပေတော့’

ထုံးစံအတိုင်း ရွတ်နောက်နေသော မနှင်းအေးကို မြင်ရသည် မှာ ရွှင်မြူးစရာကောင်းလှသည် ။ ဘာမျှပြောင်းလဲမသွားပါလား။

‘ကိုယ်ပိုင်ကားနဲ့ လာမယ့် လူတစ်ယောက်ပဲ လိုတော့တယ်ဟေ့’

‘ဘယ်သူလဲ’

‘မေခင်ကို ပြောတာလား’

ခင်မောင်သိန်းထွန်းဝင်းနှင့် ငြိမ်းသာတို့ ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် မေးလိုက်မိကြ၏။

‘အဲ ဟုတ်သား၊ ဒီကောင်တွေမသိသေးဘူး မနှင်းအေးရ၊ သူတို့ က နယ်ရောက်နေတော့ တို့ ကောင် ကောင်းစားနေတာ သူတို့ မသိသေးဘူး’

‘ဘာလဲ တူးတူး၊ မေခင် ယောက်ျားရသွားပြီလား’

မိန်းကလေးဝိုင်းထဲတွင် ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်တည်းပါနေ၍

ကြောင်တောင်တောင် ဖြစ်နေ လိမ့်မည် မထင်နှင့်။ သူကလည်း မိန်းက လေးတွေလိုပင် စပ်စုတတ်သည် ။ ဒါကလည်း ဟိုစဉ်ကတည်းက သူ့အ ကျင့်။ ဒါကြောင့်လည်း ငြိမ်းသာတို့ အုပ်စုကြီးထဲတွင် သူ တစ်ခါတစ်ခါ ဝင်ရောနိုင်ခြင်းပင်ဖြစ် သည် ။

‘ဒီလိုဟ’ ဟု အစချီကာ မေခင့်သတင်း ဖောက်သည် ချသည် ။ သူတို့ အားလုံး မေခင် အသက်သုံး ဆယ်ကျော်သည် အထိ အဖော်မရှာခဲ့သည် ကို သိပြီးသား၊ ‘အငယ်လေးတွေကို ပြန်ကြည့်ရမယ့်တာဝန်က မသေး ဘူးဟ၊ ငါတော့ အိမ်ထောင်ရေးကို မစဉ်းစားပါဘူး၊ ဒါကြောင့် ရည်းစား မထားတာ’ ဟု ပွင့်လင်း စွာပြောတတ်ခဲ့သော မေခင်။ ဝိဇ္ဇာနောက်ဆုံးနှစ်တွင် အုပ်စုလိုက် ထပ်ကျပြန်တော့ စီးပွားရေး အဆင် မပြေသော မေခင်တစ်ယောက် အပြင်ဖြေဖြစ်သွားသည် ။ ရုံးတစ်ရုံးတွင် အောက်တန်း စာရေးအဖြစ် အလုပ်ဝင်လုပ်လိုက်တော့ ငြိမ်းသာတို့ အုပ်စုကြီးနှင့် အနေဝေးသွားသည် ။ သို့တိုင် တစ်ခါတစ်ရံ စနေနေ့ တစ်ဝက် ရုံးဆင်းချိန် များ တွင် အဆောင်သို့ရောက်ရောက်လာကာ ငြိမ်းသာတို့ လက်ဖက်ပိုင်းထဲ ထမင်း ကြမ်းခဲရင်း ရယ်ပွဲဝင်ဖွဲ့လေ့ရှိသေးသည် ။ မေခင်က စိတ်ညစ်ခံတတ်သူ မဟုတ်။

ထို့နောက်တွင် မူ ဘွဲ့ကိုယ်စီနှင့် ကိုယ့်လမ်းကိုယ်လျှောက်ကာ ဘဝကို ရုန်းကန်တိုက်ပွဲဝင်ခဲ့ကြ ရသည် ။ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် သတိရလွမ်းဆွတ်ကြသည် မှန်သော်လည်း တစ်ခါတစ်ရံ အကြောင်းထူးရှိမှ စာရေးဖြစ်ကြသည် ။ သိပ်မဆုံဖြစ်ခဲ့ကြ။

‘သူ့ယောက္ခမက ဘော့စ် သိလား၊ သားသမီး နှစ်ယောက်တည်းရှိတာ၊ သူ့ယောက်ျားက အကြီး၊ အငယ်က တို့ ကျောင်းမှာ ၊ စက္ကင်းရီးယား

‘နေပါဦး၊ သူ့ယောက်ျားက ဘာတုံး၊ အဓိကကို အရင်ပြောပါဟ’

‘အရင်ကတော့ သဘောသားတဲ့ ၊ ခုတော့ ကားပွဲစားဆိုလား’

‘အို့ဟိုး၊ ဒါကြောင့်ကိုး’

‘တွေ့ရင် သိပ်အံ့ဩသွားမယ်၊ တို့ ကောင် အပြတ်သားနားနေတာ၊
မေခင် စီးတဲ့ ကားကလေး လင်ဆာ သိလား’

‘အမယ်လေးဟယ်၊ ကားနာမည်ကလဲ’

ငြိမ်းသာက ပခုံးတွန့်ကာ ရယ်တော့ သူငယ်ချင်းတွေကပါ တခွီခွီ။ ငယ်သူငယ်ချင်းတွေဆုံမိ ကြတိုင်း မိမိတို့ ရောက်ရှိသည့်နေရာ၊ ရရှိထားသည့်ရာထူး၊ ကြီးပြင်းခဲ့သည့် အသက်အရွယ်အားလုံး လွင့်ပျောက်ကာ ငယ်ဘဝကို ပြန်လည်ရောက်ရှိသွားတတ်ကြသည်။ ။

‘အံ့မာ၊ အဲဒီကားက ခုလိုပွဲကြီးလမ်းကြီးမှာ စီးတာ၊ ဈေးဝယ်ထွက်ရင် စီးတာက ပေါ်တာကက်ပ် ကလေး သိရဲ့ လား၊ တလောက သိမ်ကြီးဈေးမှာ တွေ့လိုက်တယ်၊ ငါလှမ်းအော်တာ သူကမကြားဘူး’

မနှင်းအေးက အားရပါးရ ဆက်ပြောလိုက်၏။

သတင်းကောင်းမို့ သူတို့ အားလုံးကျေနပ် ဝမ်းသာသွားကြလေသည်

။

ထိုစဉ် မှန်ကားကြီးနှစ်စင်း ပြိုင်တူလိုလို ဆိုက်ရောက်လာကြ၏။ ကြိုဆိုနည်းခံသည့်ဆရာမများ လှုပ်ရှားသွားကြ၏။ ကားတံခါးကိုဖွင့်ပေး ၊ ခါးကလေးများ ညွတ်ကာ ပြီးချင်စွာ ကြိုဆိုကြနှင့်။ ဘယ် ဆရာကြီးတွေများ ပါလိမ့်။

‘ဟယ် ဆရာကြီး ဦးလှရွှေ’

‘ဟော၊ မစ္စအီးကံကြီးတော့၊ ဆရာမကြီးက လှတုန်းပဲဟယ်’

ဟုတ်သည် ။ ဆရာကြီးဦးလှရွှေက လွန်ခဲ့သော
အနှစ်နှစ်ဆယ်ကျော်တုန်းကလို ပြုံးချိုသော မျက်နှာပေးနှင့် ကျက်သရေ
ရှိဆဲဖြစ်သလို၊ ဆရာမကြီး မစ္စအီးကံကြီးကလည်း ပန်းနုရောင်ဝတ်စုံ၊
ဇာပဝါ ပန်းနုသွေးကလေးခြုံလွှမ်းလျက် အလွန်လှပတင့်တယ်နေဆဲပင်
။

ဆရာကြီးနှင့် ဆရာမကြီးတို့ နောက်ပါးတွင် ငြိမ်းသာတို့ ပါ ကပ်ပါ
သွားသည် ။

‘ငါကသူများ ထက်ပိုပြီး အကြွေးဆပ်စရာရှိလို့ ၊ ခဏနော်’

ခင်မောင်သိန်းထွန်းဝင်း စကားကို ရုတ်တရက် နားမလည်မိကြ။ သူ
က ဆရာကြီးနှင့် ဆရာမကြီး တို့ ထိုင်နေရာသို့သွားကာ ဆရာမြတ်တို့
၏ ခြေအစုံကို ထိကပ်ဦးခိုက် ရှိခိုး လိုက်လေသည် ။ ပါးစပ်မှ လည်း တ
တွတ်တွတ်။ ဆရာကြီးတို့ က ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နှင့် ပြုံးလို့ ။

‘နေပါဦး၊ ဒါကဘာထွင်တာလဲ’

အနားပြန်ရောက်လာလာချင်း ငြိမ်းသာ မေးမိ၏။

‘ထွင်တာ မဟုတ်ဘူး သူငယ်ချင်းရဲ့ ၊ ကျောင်းတုန်းက ဆရာကြီးတို့
အတန်းကို ငါအမြဲလစ်ခဲ့တာ မဟုတ်လား၊ အဲဒါ ဆရာတို့ ရဲ့ စေတနာ
ကို စော်ကားသလိုဖြစ်ခဲ့လို့ ၊ အခုမှ တောင်းပန်ပြီး ကန်တော့ရတာ၊ တ
ကယ်ပြောတာ၊ ငါမိုက်လို့ ငါနစ်နာတာ အလုပ်အတွက် စာမေးပွဲဖြေမှ
သိရတော့တာ’

အမြဲတမ်း ရွတ်နောက်နောက် ပြောဆိုတတ်သူတစ်ဦးက တည်ငြိမ်
လေးနက်စွာ ပြောနေသဖြင့် သူတို့ အားလုံး နားစိုက်ထောင်နေမိကြသ

ည် ။

‘အလုပ်အတွက် စာမေးပွဲဖြေတော့ ငါနှစ်ခါတောင် ပြန်ဖြေရတယ်၊ ဘာဖြစ်လို့ လဲ သိလား၊ မြန်မာစာနဲ့ အင်္ဂလိပ်စာကျလို့ ’

‘ကောင်းတယ်၊ ကောင်းတယ်၊ ငန်းတော်ကျား လုပ်ပြီး သူများ အတန်း လိုက်တက်နေတာကိုး’

ပြောလိုက်သူ တူးတူးကို သန်းသန်းက ဆိတ်ဆွဲလိုက်သည် ။ သူတို့ အားလုံး ကလေးတွေကို ရုံးစု ရုံးစုဖြင့် ခန်းမအပြင် ပြန်ရောက်ခဲ့ကြပြန်သည် ။ ရောင်းရင်းတစ်ယောက်ကို မျှော်ကြရဦးမယ်လေ။

ဝင်းထဲသို့ ကားအဝင်အထွက် ပိုရှုပ်လာသည် ။ ဧည့်ပရိသတ်တွေ ပို၍ စည်ကားလာသည် ။ ဪ - နှစ်ပေါင်းများ စွာကျော်ဖြတ်ခဲ့ပြီးမှ ကြိုကြိုက်ကြရသည့် ကြိုတောင့်ကြဲခဲ့ ပွဲတော်ကြီးမဟုတ်ပါလား။ အားခဲ၍ လာကြမည်ပင်။ ကြည်နူးစွာ ဆင်နွှဲကြမည်ပင်။

‘ဟေ့ ဟေ့ ဟိုမှာ ’

တူးတူးက ဖြတ်ဆို ညွှန်ပြလိုက်၏။

★

သည် မှာ တင် အနှစ်နှစ်ဆယ်နီးပါး ကွဲကွာခဲ့ရသော မေခင်ကို ငြိမ်းသာ ပြန်လည်တွေ့ရှိရခြင်း ဖြစ်ပါသည် ။

အလွန်ပုံစံလှသော အစိမ်းနုရောင် ကားကလေးပေါ်မှ ဆင်းလာသည့် မိန်းကလေး။ ဟုတ် ပါသည် ။ မေခင်ဖြစ်သည် ဟု တူးတူးကသာ မပြောပါက မိန်းမငယ်လေးဟု ငြိမ်းသာထင်မိမည်မှာ အမှန်။ ကြည့်ပါ။ ရေညှိစိမ်းရောင် ပျော့အိသောအစကို အင်္ကျီလက်ပြတ်နှင့် ထဘီဆင်တူ ဝတ်ဆင်ထားပုံ၊ ကား တံခါးကို သော့ပိတ်ပြီး ငွေရောင်လက်ပွေ့အိတ်

ထဲသို့ ပြန်ထည့်လိုက်ပုံ၊ မေခင့်ပုံစံသည် အသက်လေးဆယ် ကျော် မိန်းမ ကြီးတစ်ဦး၏ ပုံသွင်မဟုတ်။

‘ဟုတ်တယ်ဟေ့၊ တို့ ကောင် သိပ်သားနားနေတာပဲ၊ သူတို့ ကို တွေ့ရဲ့ လား၊’

‘မပြောတတ်ဘူး၊ သူ့မျက်လုံးကိုမှ မမြင်ရဘဲ’

မနှင်းအေးဖြေပုံကြောင့် သူတို့ အသံထွက် ရယ်မိကြပြန်သည် ။ မှန်ပါသည် ။ ညိုမှောင်နေသော နေကာမျက်မှန်ဝိုင်းဝိုင်းကြီးကို မေခင်က တပ်ဆင်ထားသည် ကိုး။

မျက်နှာထား တည်တည်နှင့် သွယ်နွဲ့လှပစွာ လျှောက်လာသော မေခင့်ကို လှမ်းကြည့်ရင်း ကျောင်း တုန်းက မေခင့်ကို ပြန်မြင်ယောင်လာ၏။ ထိုစဉ်က မြို့ထဲထွက်ရပ်ရှင်ကြည့်ကြလျှင် ကားခမပြည့်၍ ‘အဟဲ့၊ ငါးမူးဖိုးခြောက်ယောက်ထားနော်’ ဟု စပယ်ယာကို အမြဲမျက်နှာချိုသွေးပြောတတ်ခဲ့သည့် မေခင်။ အတန်းတက်ကြလျှင် ထွက်ပေါက်နှင့်နီးသော ခုံတန်းကို အပြေးအလွှား အလှအယက် ယူပေး တတ်သည့် မေခင် ။

‘မေခင်ရေ၊ တို့ ဒီမှာ ’

အိမ်ရှင် တူးတူးက လှမ်းအသံပြုရင်း လှေကားထစ်ထိပ်မှ ရပ်ကြိုလိုက်၏။ မေခင် သူတို့ ကို မော်ကြည့်လိုက်၏။ မေခင် သူတို့ ကို ပြုံးပြ လိုက်လေသလား။ ငြိမ်းသာ ကောင်းကောင်း သတိမထားလိုက် မိပါ။

‘နောက်ကျလိုက်တာ မေခင်ရယ်’

‘ကွယ် ကန်တော့ပွဲက နှစ်နာရီမှ မဟုတ်လား’

မေခင့်ဖြေပုံကြောင့် စံပယ်ကုံးလေး ထုတ်ယူနေမိသော ငြိမ်းသာ တ

နံ့သွား၏။ အမှတ်မထင် မေခင်ခေါင်းပေါ်သို့ စောင်းငဲ့ကြည့်လိုက်မိ၏။ ဆံပင်ကိုဖွ၍ လှပစွာ ပုံသွင်းထားသည့် အလိပ်အခွေ ကလေးများကြားမှ အဖိုးတန် ဗင်ဒါသစ်ခွပွင့်ကြီးများက ငြိမ်းသာကို လှောင်နေသလိုလို။ သူတို့ အားလုံး နှုတ်ဆိတ်စွာနှင့် ခန်းမကြီးထဲ ပြန်ဝင်ခဲ့ကြသည် ။

‘ဟော ဒေါ်မေခင်ကျော်၊ အလှူရှင်ကို မျှော်နေကြတာနော်’

‘အလှူခံစားပွဲမှ ဆရာမတစ်ယောက် လှမ်းနှုတ်ဆက်လိုက်ရာ မေခင် ထိုစားပွဲသို့ လျှောက်သွား သည် ။’

‘ဘယ်လိုလဲဟ၊ ဘယ်တုန်းက မေခင်ကျော် ဖြစ်သွားရပြန်တာလဲ’

‘သူ့ယောက်ျားနာမည်က စိုးမြင့်ကျော် ဆိုလား၊ အဲဒါနဲ့ ကျော်တစ်လုံး တိုးသွားတာနေမှာ ပေါ့’

‘နို့ သိမှ သိပဲ’

အစိတ်တန်များ ရေတွက်နေသည့် မေခင်ကိုလှမ်းကြည့်ရင်း ခင်မောင်သိန်းထွန်းဝင်းက ရေရွတ် နေ၏။ မေခင် အတော်များများ လှူနိုင်ဟန် တူသည် ။ မေခင်ရက်ရောစွာ လှူနိုင်ပုံကို သတိပြုမိသည် ။ ကျောင်းသူဘဝက ကျောင်းလခ ပေးချိန်ရောက်တိုင်း စိတ်ညစ်ရရှာသည့် မေခင်အဖြစ်ကို ပြန်သတိရမိ ပြန်သည် ။

‘တော်ပြီကွာ၊ လက်ပတ်နာရီမရှိလည်း ကျောင်းတက်လို့ ရတာပဲ၊ ‘ရောင်းပစ်မယ်’ဟု ခပ်ပြတ် ပြတ် လုပ်တတ်ပုံတွေ။ တစ်ခါတစ်ရံ နားက ပတ္တမြားနားကပ်လေးကိုပင် ဖြုတ်ပေါင်လိုက်၊ စတိုင်ပင် ထောက်ပုံကြေးရတော့ ပြန်ရွေးလိုက်နှင့် ဒုက္ခရောက်ခဲ့ရရှာသည့် သူငယ်ချင်း။ သူ့တွင် ငွေတစ်ဆယ်ရှိ ပါက သူများကို ငါးကျပ်ခွဲပေးရန် ဝန်မလေးသည့် သူငယ်ချင်း။ ယခုတော့ ထိုဒုက္ခအပေါင်းမှ လွတ် မြောက်ခဲ့ပြီ

။ သည် လိုလည်း ရှိဦးမှ ပေါ့။ ဘဝဆိုတာ နိမ့်တစ်လှည့် မြင့်တစ်ချီ။

မေခင် သူတို့ ဆီ ပြန်ရောက်မလာမီမှာ ပင် ဆရာကန်တော့ပွဲ အခမ်း အနား စလေသည် ။

ပြီးရွှင်ကြည်နူးနေကြသည့် ဆရာမြတ်တို့ ၏ ပုံသွင်မှာ အေးချမ်းလှ သည် ။ တပည့်များက လက် ဆယ်ဖြာစုံမိုး၍ ရိုကျိုးဝပ်ဝပ် ဦးနှိမ်ညွှတ်၍ ရှိခိုးကန်တော့ကြသည် ။

မေတ္တာအရိပ်။

ဝီတိအရောင်။

ခန်းမကြီးတစ်ခုလုံး မင်္ဂလာကျက်သရေ ထုံမွှမ်းလျက်။

ကန်တော့ပွဲ အခမ်းအနား ပြီးဆုံးသွားသည့်တိုင်အောင် ရုတ်တရက် လူစုမကွဲကြသေး။ တပည့် များက ဆရာကြီးများကို တစ်ဦးစီ လိုက်နှုတ် ဆက်ကြ။ ထပ်ကန်တော့ကြ။ မျက်ရည်ရစ်ဝဲ၊ ရင်ထဲဖိုလှိုက်၊ ကြည်နူးစ ရာမြင်ကွင်းပင်။

မေခင် သူတို့ အနားသို့ ပြန်ရောက်လာသည် ။ ဝင်ထိုင်လိမ့်မည်ထင် သော်လည်း မထိုင်။

‘ဟင်၊ မေခင် ပြန်တော့မလို့ လား’

လက်ပွေ့အိတ်အတွင်းမှ ကားသော့ထုတ်လိုက်သဖြင့် ငြိမ်းသာ မေး လိုက်မိခြင်းပင်။ သူက မတ်တတ်မှ ပင် ဖြေ၏။

‘အင်းလေ၊ မင်းတို့ လည်း ပြန်မှာ ပဲမဟုတ်လား၊ ဘာရှိသေးလို့ လဲ’

‘ဘာမှ တော့ မရှိဘူးလေ၊ ဒါပေမဲ့ တို့ တစ်တွေ မတွေ့ရတာ ကြာပြီမ ဟုတ်လား အေးအေးဆေး ဆေးပေါ့ဟယ်’

‘ကိုယ်တော့ ပြန်ဦးမယ်၊ ခေါင်းနည်းနည်း နောက်လာလို့ သွားမယ်
နော်၊ အားလုံးပဲ နောက်တွေ့ ကြသေးတာပေါ့’

နေကာမျက်မှန်ကြီးကို ပြန်တပ်ပြီး ထွက်ခွာသွားသူကို အားလုံး တ
အံ့တသြဇေးမောလျက်။

မပေးဖြစ်လိုက်သည့် စံပယ်ကုံးကလေးက မျက်နှာငယ်ကလေးဖြင့်။

★

‘ဘယ်လိုကြီးမှန်းလဲ မသိဘူး၊ တစ်မျိုးကြီးပဲ’

‘ငါက ငါတို့ ကို အပြန်ကျ သူလိုက်ပို့မယ်မှတ်နေတာ’

‘ပို့တာ မပို့တာက အကြောင်းမဟုတ်ပါဘူး၊ ပုံစံကိုက ကြီးကျယ်သွား
လိုက်တာ၊ မုန့်ဟင်းခါး တစ်ပွဲကို နှစ်ယောက်စပ်တူ ဝယ်စားခဲ့ကြရတာ
တွေကို သူမေ့သွားပြီထင်တယ်’

သူငယ်ချင်းတို့ ၏ မကျေနပ်သံများ လျှံတက်လာသည် ။

‘မေခင်က ငယ်ငယ်တုန်းက မေခင်မဟုတ်တော့ဘူး’

နှုတ်နည်းလွန်းသူ သန်းသန်းက ရုတ်တရက် မှတ်ချက်ချလိုက်၏။
သန်းသန်း စကားကြားမှ ငြိမ်းသာလည်း ကိုယ့်ရင်ထဲက ပြောချင်သည့်
စကားလုံးကို ရှာဖွေတွေ့ရှိလိုက်ပါ၏။

‘ဟုတ်တယ်၊ မေခင်က ကျောင်းတုန်းက မေခင်မဟုတ်တော့ဘူး၊ ငါ
သိပ်နှမြောတာပဲ’

‘ဘာကိုလဲ’

တူးတူးက မျက်မှောင်ကြီးကုတ်ကာ မေးလိုက်၏။

‘စံပယ်ပန်းကိုလား’

ခင်မောင်သိန်းထွန်းဝင်း အယူအဆလွဲသွားသည် ။ မေးလိုက်ပုံက ရယ်စရာ။

‘ကြံကြံဖန်ဖန်ဟယ်၊ ငါနှမြောတာက ဟိုတုန်းက မေခင်ကလေးကို နှမြောတာ၊ အဲဒီမေခင်က ရိုးသားပွင့်လင်းတယ်၊ ရဲဘော်ရဲဘက်စိတ်ရှိတယ်၊ ညီအစ်မ အရင်းလို ရင်းနှီးတယ်၊ အဲဒီမေခင်ကို ငါနှမြောတာ၊ ငါလေ မေခင်ကို ဒေါသထွက်တာလည်း မဟုတ်ဘူး ၊ မကျေနပ်တာလည်း မဟုတ်ဘူး ၊ နှမြောတာ သိလား၊ နှမြောတာ’

‘အံမာ၊ ကြီးကျယ်လိုက်တာ’

‘ဟုတ်ပါတော်၊ ခံရတာချင်းအတူတူ၊ သူက အတွေးအခေါ်တစ်မျိုးနဲ့ ပြောတတ်ပါပေရဲ့ ’

‘ဟဲ့ အဲဒါကြောင့် သူစာရေးဆရာဖြစ်သွားတာ နေမှာ သိလား’

အားလုံးက ဝိုင်းဝန်းကာ ချီးမွမ်းခြေကျောက် ပြောကြရင်း ရယ်သံများ နှင့်အတူ စကားဝိုင်း ကလေး ပြန်လည်စိုပြည်လာပါတော့သည် ။

[ရှုမဝမဂ္ဂဇင်း ။။ ၁၉၈၄ ခု၊ အောက်တိုဘာ]

*

မလေးငိုမို့ရွှေနှစ်ကယ်

ဒေါ်ကန့်အောင်

ပန်းချီ

မလေးငုံ မှန်ရွှေနှစ်ကယ်

သူတို့ အလှည့်သို့ ရောက် လာလေပြီ။

‘ကဲ ပြော’

‘ဗျာ’

‘နာမည်ပြောလို့ ပြောတာရှင့်’

‘ခင်မောင်သန်းပါ’

‘ဪ ခက်လိုက်တာ၊ ရှင့်နာမည်မေးတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ လူနာနာမည် မေးတာပါ’

‘မသိလို့ ပါဗျာ သူနာမည် မအေးလှ’

‘အသက်’

‘သူ့အသက်လား’

‘ဒါပေါ့ရှင့်၊ ရှင့်အသက် ဘာလို့ မေးရမှာ လဲ၊ မွေးရမယ့်သူ အသက် မေးတာပေါ့’

‘မပြောတတ်ပေါင်ဗျာ၊ အင်း သူ့အသက် ဆယ့်ကိုး’

‘သားဦးလား’

‘မဟုတ်ဘူး ဗျာ၊ သူက သူတို့ မောင်နှမတွေထဲမှာ အကြီးဆုံး’

‘ခက်လိုက်တာနော်’ဟု ညည်းရင်း ထဘီနီဝတ်ဆရာမကလေး ပြုံး
တော့သည်။ ။

ဘေးမှ မိန်းမကြီးသုံးယောက်လည်း တခွီခွီ။ မနေနိုင်သည့် အတွေ့
အကြုံရှိပေါင်းများ လှပြီ ဖြစ်ပုံ ပေါ်သည့် အသက်လေးဆယ်ခန့်
မိန်းမကြီးတစ်ယောက်က ကြားဝင်ကာ-

‘အခု ဗိုက်လာအပ်တာ ပထမဆုံးကလေးလားလို့ မေးနေတာကွယ့်’
သည် တော့မှ ကိုခင်မောင်သန်း နားလည်ရှာပါတော့၏။

‘ဟုတ်တယ်၊ ဟုတ်တယ်၊ ဒါကျွန်တော်တို့ ရဲ့ ပထမဦးဆုံးကလေး’

ဖြေလိုက်ပုံမှာ ဝမ်းသာအားရ လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ အူမြူးနေပုံကို ဖုံးဖိမ
ရ။ ခင်မောင်သန်း၏ မျက်နှာ ထားကြီးမှာ ဇမ္ဗူမှာ တလူ၊ ငါလိုစွမ်းတဲ့
သူ ရှိသေးရဲ့ လားဟု ဘဝင်ခိုက်နေပုံပင်။

သူ့ဘေးမှ မအေးလှခမျာမှာ မူ မျက်နှာကလေး နီနီဖြင့် ရှက်စိတ်လွှ
မ်းသလိုလို၊ ရင်ထဲဖိုသလိုလို။

‘ဘယ်မှာ နေသလဲ’

‘တောင်ဥက္ကလာ’

‘နေရပ်လိပ်စာ အတိအကျပြောပါရှင့်’

ခင်မောင်သန်း ရေရွတ်ပြရပြန်၏။

ဘေးမှ ဗိုက်ကြီးတွေ တကော့ကော့ဖြင့် နားစွင့်နေကြသည့်
မိန်းမကြီးငယ်တို့ မှာ ဆရာမကလေး ကမေးတိုင်း ဒိုင်ခံဖြေကြားနေသ
ည့် ခင်မောင်သန်းကိုကြည့်ကာ ပြုံးစေ့စေ့။ ခင်မောင်သန်းကမူ သူ့ဇော
နှင့်သူမို့ မည်သူမျှ သတိမထားမိ။

‘ယောက်ျားနာမည်’

‘ခင်မောင်သန်း’

သည် တစ်ချီမတော့ ခင်မောင်သန်း ခေါင်းကိုမော့၊ ရင်ကိုကော့၍
ကျော့ကျော့ကြီး ဖြေပစ်လိုက်၏။

‘အခု ဘယ်နှလ ရှိပြီလဲ’

ခင်မောင်သန်း ရုတ်တရက်မဖြေနိုင်။ ခေါင်းကုတ်လိုက်၏။ သူ့မိန်းမ
မျက်နှာကို ကြည့်လိုက်တော့ သည် ။ မအေးလှက ခေါင်းငုံ့နေသဖြင့် သူ
မှာ ခွကျသွားတော့၏။

‘မသိဘူးလား၊ ဒါဖြင့် နောက်ဆုံးလာတဲ့ ရက်ကို မှတ်မိလား’

‘ဗျာ’

ဆရာမမေးတိုင်း သွက်သွက်လက်လက်ကြီး ဖြေနိုင်ခဲ့သည့် ခင်မောင်
သန်းတစ်ယောက် ချောက် ပေါက်ကြီး ထိုးပါလေပြီ။ ဆရာမ ဘာကို
မေးမှန်း လုံးဝမသိတော့သဖြင့် ဘာကိုဖြေရမှန်း သူအဘယ်သို့ သိနိုင်ပါ
မည်နည်း။

ခင်မောင်သန်း အူကြောင်ကြောင် ဖြစ်သွား၏။

သို့ဖြစ်ပုံကြောင့် ဘေးပတ်ဝန်းကျင်ရှိ ကိုယ်ဝန်ဆောင်များ သည် တ
ခိုးခိုး တခစ်ခစ် အသံထွက် အောင် ရယ်ကြတော့သည် ။

ဘာကိုမှ နားမလည်နိုင်ဘဲ အူချာချာကလေး ဖြစ်သွားသည့်သူ့ကို မ
အေးလှက အသာလက်တို့ ၍ တိုးတိုးကလေး ပြောလိုက်သည် ။ နှစ်ကို
ယ်ကြားသာရုံကလေး လေသံသာသာမျှသာ။

နားစိုက်ထောင်နေရာက ခင်မောင်သန်း ပြုံးဖြိုးဖြိုးကြီး ဖြစ်လာသည်

။ စကားဆုံးသည့်အခါ မအေးလှက သူ့လက်မောင်းကို အသာကျိတ်လိမ် လိုက်တော့မှ အဟီးဟု မအောင့်နိုင် မအည်းနိုင်ဘဲ တစ် ချက်ကျေနပ်စွာ ရယ်သံပြုရင်း မိန်းမတွေကြားမှ တိုးထွက်သွားပါတော့၏။

‘ကောင်းတယ်၊ ဒါမှ တို့ မိန်းမသားချင်း လွတ်လွတ်လပ်လပ် ကဲ ပြော၊ နောက်ဆုံးရာသီ’

သည် တော့မှ မိန်းမတွေ၏ ကိစ္စကို မိန်းမတွေ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ဆွေးနွေးနိုင်ကြပါတော့၏။

သို့တိုင် ခင်မောင်သန်းတစ်ယောက် မလှမ်းမကမ်းရှိ ခုံတန်းလျားက လေးပေါ်တွင် ကုပ်ကုပ်က လေးထိုင်ရင်း သူ့မိန်းမရှိရာသို့ လည်တဆန့် ဆန့်။

သူ့မိန်းမကို လှမ်းလှမ်းကြည့်နေရာက သူ့မိန်းမ တစ်ဝိုက်တွင် အုံ့ကျ ပ်ပြွတ်ခဲ့နေသည့် ဗိုက်ကြီး တွေ တင်ငါးနှင့် မိန်းမကြီးငယ်များကို သ တိပြုမိ လာလေရာ ခင်မောင်သန်းမှာ အံ့သြခြင်းကြီးစွာ ဖြစ်မိ တော့သ ည် ။

‘အလိုလေးဗျာ၊ များ လိုက်တဲ့ ဗိုက်ကြီးသည် တွေပါလား’

ထိုကဲ့သို့ပင် စိတ်ထဲမှ ကျိတ်၍ သြချမိလေသည် ။

သူတစ်သက်တွင် သည် မှ များ ပြားသော ဗိုက်ကြီးသည် များကို တ ဖ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ အစုလိုက် အပြုံ လိုက် မကြုံကြုံကံခဲ့ရဖူးပေ။ အချို့ မိန်း ကလေးများမှာ အရွယ်မှ ရောက်ပါလေစေဟု ပင် ထင်ရလောက် အောင် ငယ်ရွယ်လွန်းလှသည် ။ သို့ရာတွင် ဗိုက်ကလေးတွေက စူလို့ ။ တချို့ကျ တော့ ခင်မောင်သန်း၏ အမေအရွယ်များ ။ သူတို့ ကလည်း ငွားငွားစွင့် စွင့် ပူလို့ ။ များ သောအားဖြင့် ဗိုက်ကတစ်ဗိုက်၊ ရင်ခွင်မှာ ပိုက်လျက် တ

စံယောက်၊ လမ်းတတောက်တောက်လျှောက်ကာ မအေ့လက်ဆွဲလိုက်
လာသူက နှစ်ယောက် စသည် ဖြင့် သားသမီးသုံးလေးယောက်၏ မိခင်
တို့ က များ သည် ။

သူ့လို ဇနီးသည် ကို အရေးတယူ အလေးမူပြီး ချစ်ကြင်နာစွာ ကိုယ်
တိုင်ကိုယ်ကြပ် လိုက်ပို့သူက တော့ မရှိသလောက် ရှားသည် ။ ဒါကို ခင်
မောင်သန်း သတိပြုလိုက်မိတော့မှ မအေးလှ သူ့ကိုအပြင်သို့ ပထုတ်လို
က်သည့် အကြောင်းရင်းကို သဘောပေါက်ပါတော့၏။

‘အလိုဗျာ၊ ဒါရှက်စရာမှ မဟုတ်ပါဘဲ၊ ကိုယ့်တာဝန်ကိုယ် ယူတာပဲ
အဆန်းလုပ်လို့ ’

နည်းနည်း ရှက်သလိုလိုဖြစ်လာသည့် သူ့ကိုယ်သူ အားပေးလိုက်၏။

ထိုအတွေးနှင့်အတူ မအေးလှဆီ လှမ်းကြည့်လိုက်မိပြန်ရာ မအေး
လှ သူ့ဆီမျက်လုံးရောက်နေ ခိုက်နှင့် ကြုံကြိုက်သွား၏။

‘ဘာများ လဲမသိဘူး၊ ဘာလိုချင်လို့ ပါလိမ့်၊ အေးလှက လည်လည်ဝ
ယ်ဝယ် ရှိတာ မဟုတ်ဘူး ၊ ပြောတတ်ဆိုတတ်လည်း ရှိတာ မဟုတ်ဘူး
၊ သူ့အနား သွားလိုက်ဦးမှ ထင်တယ်’

သူ့မိန်းမထံ အာရုံရောက်သွားသဖြင့် နေရာမှ ဖင်တကြွကြွဖြစ်နေဆဲ
သူနဲ့ဘေးသို့ လူတစ်ယောက် ကပ်ထိုက်လာသည် ။ ဟူးခနဲ သက်ပြင်းချ
သံ။ ပင်ပန်းနွမ်းနယ်သော ပုံစံတို့ ကြောင့် ထိုလူ့ကို ခင်မောင် သန်း ချက်
ချင်းသတိထားမိသွား၏။

‘ခင်ဗျားရော မီးနေ လာစောင့်တာပဲလား’

မျက်ကွင်းညိုညို၊ မျက်လုံးနီနီဖြင့် ထိုလူက ကောက်ကာငင်ကာ မေး
လိုက်၏။ သူ့အသံသည် အားလျော့ဖျော့တော့နေသည် ။

ခင်မောင်သန်း ခေါင်းခါပြလိုက်ပြီး -

‘ဗိုက် လာအပ်တာဗျ၊ သားဦး’

သူ့အသံကတော့ အားပြည့် တက်ကြွနေလိမ့်မည်ဟု သူယုံကြည်ပြီး သားပင်။

‘အေးဗျာ၊ မိန်းမများ သနားစရာ၊ ဂရုမစိုက်ပါဗျာ။ ကျုပ်မိန်းမ ဗိုက် နာနေတာ မနေ့ နေ့လယ်က တည်းက ခုထိ မမွေးသေးဘူး၊ ကျုပ်လည်း တစ်ညလုံးလာစောင့်နေတာ၊ မနက်ကတော့ ခွဲစိတ်မွေးဖို့ သဘောတူကြောင်း လက်မှတ်လာထိုးခိုင်းလို့ ထိုးပေးလိုက်ရတယ်၊ မြန်မြန်မွေးပါစေလို့ ဆုတောင်းနေရ တယ်ဗျာ၊ အိမ်မှာ ကလေးသုံး ယောက် ဒီအတိုင်း ထားခဲ့ရတာ၊ အကြီးဆုံးသမီးက ဆယ်နှစ်ရှိသေးတာ
,

ထိုလူ့အသံက ခင်မောင်သန်းကို တုန်လှုပ်သွားစေ၏။ သူ့မိန်းမကော သည် လိုဒုက္ခမျိုး ကြုံနေရဦး မှာ လား။ စာရွက်ဖြူကလေး တစ်ခုကိုင် ကာ ဟိုအခန်းသွား၊ သည် အခန်းသွားလုပ်နေသည့် မအေးလှဆီ ပြန် အာရုံရောက်သွား၏။ ဘာတွေများ လုပ်နေရတာပါလိမ့်။

‘သမီးအကြီးက ထမင်းကလေးဘာကလေး ချက်တတ်နေလို့ တော် သေးတာပေါ့ဗျာ၊ ဒါနဲ့ ခုနက ဥက္ကလာထမင်းဆိုင်ကနေ ဟင်းတစ်ခွက်ဝ ယ်ပြီး ကမန်းကတန်း သွားပို့ပေးလိုက်ရတယ်၊ အထဲက မိန်းမ ကတော့ မနေ့ညနေစာစားပြီးကတည်းက ဘာမှ မမှာ တော့ဘူးဗျို့၊ အတော်ဒုက္ခ ရောက်နေရှာဟန် တူတယ်’

ပြောရင်းဆိုရင်း အတွင်းမှ သူ့မိန်းမ၏ ဝေဒနာ သူ့ဆီသို့ ကူးစက် လာဘိသကဲ့သို့ မျက်နှာကြီး ရှုံ့နေသည် ။

‘ကျုပ်တို့ ကိုက မှားသွားတာဗျ၊ တကယ်ဆို မိန်းမက သိပ်အားကောင်းတော့တာ မဟုတ်ဘူး ၊ ဒီကလေးအရင်တစ်ယောက်လည်း ပျက်ကျဖူးပြီးပြီ၊ ဒီကလေးကို ကျုပ်တို့ မယူသင့်ဘူးဗျ၊ အင်း ကျုပ် အပြစ်ပါပဲဗျာ’

မျက်နှာကြီးအောက်ချကာ သူ့ကိုယ်သူ အပြစ်တင်လိုက်ပုံကြောင့် ခင်မောင်သန်း ရယ်ချင်သလိုလို။ ရုတ်တရက် ထူပူရှိန်းဖိန်း၍ မျက်နှာတွင် သွေးတက်လာသလို ခံစားမိလိုက်၏။ အဘယ် ယောက်ျားသည် ဤကဲ့သို့သောအဖြစ်ကို ‘ကျုပ် အပြစ်ပါပဲ’ဟု ခပ်ရဲရဲ ဝန်ခံပါလိမ့်မည်နည်း။ အလွန် ခွကျသော အဖြစ်ပါကလား။

‘ခင်ဗျား ဘာလုပ်သလဲ’

ခင်မောင်သန်းကို စေ့စေ့ကြည့်လျက် ထိုလူက ရုတ်တရက်မေးလိုက်၏။ ခင်မောင်သန်းကြောင်နေ သဖြင့် -

‘ဘယ်မှာ အလုပ်လုပ်သလဲလို့ မေးတာပါ’

‘ကျွန်တော်လား၊ ဆိုက်ကားနင်းတယ်’

‘အင်း သိပ်တော့မထူးပါဘူး၊ ကျုပ်က ဟီးနီးကားမောင်းတယ်’

သူ့အကြည့်ကို ပြန်ရုပ်သိမ်းလိုက်ရင်း -

‘တကယ်တော့ ကျုပ်တို့ ခင်ဗျားတို့ အနေနဲ့ သားသမီးနှစ်ယောက် သုံးယောက်အပြင် ပိုမမွေးသင့် ဘူးဗျ၊ ဒါညီလို အစ်ကိုလို ခင်လို့ ပြောတာနော်။ ပိုက်ဆံရှိတဲ့ လူတွေ၊ ကလေးတွေကို ကောင်းကောင်း ပြုစု နိုင်တဲ့ လူတွေ၊ အဲသလိုလူတွေကမှ ကလေးတွေ အများကြီးမွေးသင့်တာ၊ ခုတော့ ပြောင်းပြန်ဗျာ၊ ကျုပ်တို့ လိုလူတွေရဲ့ အိမ်တွေကို လိုက်ကြည့် ကလေးများ တာချည်းပဲ၊ ပိုက်ဆံရှိတဲ့ ၊ ရာထူးကြီးတဲ့ လူတွေအိမ်ကို လို

က်ကြည့် နှစ်ယောက်သုံးယောက်အပြင် ပိုမရှိဘူး၊ ဖြစ်နေတာက အဲသလို’

ထိုလူ ပါးစပ်တဟဟဖြင့် စကားဆက်မည်ကြံနေဆဲ မီးနေလူနာများ ထားရာ သံတံခါးဝတွင် ထဘီနီဝတ် ဆရာမတစ်ဦး ပေါ်လာကာ -

‘ကိုစန်းမောင်ရှိသလား၊ ကိုစန်းမောင်’

ထိုလူ ကသုတ်ကရက်ထသွားသည်။ ။

‘မိန်းကလေးမွေးတယ်၊ နေကောင်းတယ်၊ ထဘီသုံးထည်လာပို့ပါ’

ထိုအသံသည် ခင်မောင်သန်းထိုင်နေရာသို့ ဝေ့ထွက်လာ၏။ ကိုစန်းမောင်ဆိုသူက သူ့ကို အဝေးမှ ပင် လက်ဝါးထောင်ပြုပြီး သုတ်သုတ်သုတ်သုတ်ဖြင့် ထွက်သွားလေ၏။

ကိုစန်းမောင်ကဲ့သို့ပင် ခင်မောင်သန်းသည် စိတ်လက်ပေါ့ပါးသွား၏။ ။

ရုတ်တရက်ပေါ်ပေါက်လာသော စိတ်စေတနာဖြင့် ထူးခြားသော ဆုတစ်ခုကို သူတောင်းလိုက်မိ ၏။

‘ဗိုက်ကြီးသည် တွေအားလုံး ချောချောမောမော လွယ်လွယ်ကူကူ မွေးနိုင်ပါစေဗျာ’

သူ့ဆုတောင်းသံအဆုံးနှင့် မအေးလှ သူ့ကို လက်ယပ်အခေါ်တစ်ချိန် တည်းကျသွား၏။

‘ဘာတဲ့ တုံး အေးလှ၊ ဘာတဲ့ တုံး’

‘အို ဘာတဲ့ ရမှာ တုံး၊ ဒီမှာ အလှူငွေထည့်ချင်လို့ ပိုက်ဆံတစ်ကျပ် လောက် တောင်းမလို့ ပါ’

‘ပါတယ်၊ ပါတယ်’

မအေးလှက ကျပ်တန်တစ်ရွက်ဆွဲယူပြီး ဗိုက်ကြီးသည် တွေ့အုပ်ထဲ ပြန်ဝင်သွားတော့ သူ့မှာ မိန်းမ တွေကြားထဲ ထီးထီးမားမားကြီး ကျန်ရစ်ရပြန်၏။ သည် မှာ ပဲ ရပ်စောင့်နေရမည်လား၊ စောစောကခုမှာ ပဲ ပြန်သွားထိုင်နေရမည်လား ဆုံးဖြတ်မရဖြစ်နေဆဲ -

‘ဟဲ့ ဒါရှက်စရာကိစ္စ မဟုတ်ဘူး ၊ လင်ယူရင် သားမွေးမှာ ပဲ၊ ကိုယ့်လင်နဲ့ ကိုယ်ဗိုက်ကြီးတာ ဘယ် သူလင်မှ ခိုးပြီး ဗိုက်ကြီးတာ မဟုတ်ဘူး ၊ လာစမ်း’

အလွန်တရာမှ ကျယ်လောင်စူးရှလာသောအသံ။ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးကို လျှံထွက်သွားသည် သာမက စီစီညံ့၍ ပင် သွားစေပါ၏။ ဘယ့်နှယ်ပါလိမ့်။

ခင်မောင်သန်းတို့ အားလုံး အသံလာရာသို့ တိုင်ပင်မထားပါဘဲလျက် နှင့် ချာခနဲကြည့်လိုက်မိကြ ၏။

တွန့်လိမ်ကောက်ကွေးနေသောဆံပင်ကို တစ်ထွာလောက်နှင့် နွမ်းကြေစုတ်ပြတ်နေသော အဝတ် အစားများ နှင့် မိန်းမကြီးတစ်ယောက်။ ပြောရင်း ဆိုရင်း၊ အော်ရင်း ငေါက်ရင်း ဆိုက်ကားပေါ်မှ သူဆွဲခေါ်နေသူမှာ အသက်နှစ်ဆယ်ခန့် ကောင်မလေးတစ်ယောက်။ ကောင်မလေးကမူ အဝတ်အစားများက ဟောင်းနေသော်လည်း သပ်သပ်ရပ်ရပ် ဝတ်ဆင်ထားသည် ။ မျက်နှာကလည်း ဣန္ဒြေလေးနှင့်။ သို့သော် သူစိတ်ရှုပ်ထွေးနေပုံကို ဖုံးကွယ်မထားနိုင်ပေ။

‘ကြည့်စမ်း လူတွေတောင် အများကြီးရောက်နေပြီ၊ ညည်းကို အမေ ဒါကြောင့်ပြောတာ၊ စောစော သွားကြရအောင်လို့ ၊ လင်တော်မောင်ကို ထမင်းဘူးထည့်ပေးရ၊ ပြုစုရနဲ့ နောက်ကျသွားပြီ၊ လာ လာ မြန်မြန်’

ကောင်မလေးမှာ ဆိုက်ကားခကိုပင် ဖြောင့်ဖြောင့်မပေးရ။ ဇွတ်တရွတ်ကြီး ခေါ်နေသည်။ ။

ချက်ချင်းဆိုသလိုပင် လက်မှတ်သစ်ထုတ်ပေးရာ စားပွဲဆီသို့ သူတို့ဦးတည်လျှောက်လာကြ၏။

မိန်းမကြီးက ကောင်မကလေးလက်မောင်းကို ခပ်တင်းတင်းဆုပ်ကိုင်ကာ ရောက်နှင့်သူများကြား မှ ခပ်ကြမ်းကြမ်း တိုးဝင်လိုက်၏။

‘ကဲ ဆရာမရေ၊ ကျုပ်တော့ မြေးချီရတော့မယ်တော့၊ ဒီမှာ လေ၊ ဆရာမ ညီမကရှက်လို့ တဲ့ ၊ ဇွတ် ခေါ်ခဲ့ရတာ၊ စမ်းသပ်ကြည့်ပြီး အားဆေးလေးဘာလေးလည်း ပေးပါဦး’

တစ်လောကလုံး ဘယ်သူမှ မမြင်တော့သလို သူပြောလိုရာ အားပါးတရ ပြောချလိုက်၏။

ဆရာမက သူ့ကိုမော့ကြည့်လိုက်ပြီး ပြုံးသွားကာ -

‘ဟော ဒေါ်ချစ်စုကြီး လာပြန်ပြီလား၊ ဒီတစ်ခါတော့ သေချာလို့ လား’

‘အောင်မယ်လေး၊ သေချာလိုက်တာမှ သိပ်သေချာတာပေါ့၊ ကလေးရှစ်ယောက် မွေးလာတဲ့ ကောင်မကြီးပါ၊ ဟဲ့ ပြော လိုက်လေသမီး၊ ညည်းတို့ နော် ဟင်း လင်ယူဖို့ ပဲနားလည်တယ်၊ ဒီပြင်ဟာတော့’

‘ကဲပါ ဒေါ်ချစ်စုကြီးကလည်း ကျွန်မတို့ မေးပါမယ်၊ ဟိုတန်းလျားမှ သွားထိုင်နေနော် ခဏ’

‘ဒီကောင်မက ဘာမှ နားလည်တာ မဟုတ်ဘူး ဆရာမရဲ့ ၊ အခုတောင် ကျုပ်က သူ့အရိပ်အကဲကြည့် ပြီး မသင်္ကာလို့ ခေါ်လာရတာ၊ မေးစရာ

ရှိ ကျုပ်ကိုမေး’

‘ကဲ ဟေ့ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ ဒီပြဿနာ’

ဆရာမကလေး သူ့နောက်မှ အကူဆရာမလေးကို လှည့်မေးလိုက်၏။
။ ပြီး တစ်ဆက်တည်း ‘ဒုက္ခ ပါပဲ၊ ဒီကနေ့ ဗိုက်အပ်တဲ့ လူနာတွေ များ
ပါတယ်ဆိုမှ ဒီမိန်းမကြီးက တစ်လုပ်၊ ညည်းအမေပြောတာ ဟုတ် ရဲ့
လား၊ ညီမရေ၊ သူ့ခမျာ လတိုင်း မြေးရူးရူးရတာမောလို့ ’ ဟု ကောင်မက
လေးကို မော့မေးလိုက်ပြန်၏။

‘မနက်က အမေကမေးလို့ ကျွန်မ ရက်ကျော်လာတာ
သုံးလေးရက်ရှိပြီလို့ ပြောလိုက်မိတယ် ဆရာမရယ်၊ အဲဒီကတည်းက
ဆေးရုံကို အတင်းခေါ်တာပါပဲ’

ကောင်မလေးက ခပ်တိုးတိုးဖြေသည် ။

‘အင်း အဲဒါမှ ဒုက္ခ၊ ရက်ပိုင်းလောက်ကလေးနဲ့ ဘယ်လိုလုပ်စမ်းလို့
ရမလဲ၊ ဒီတိုင်းပြန်လွှတ်လိုက် လို့ ကလည်း ဒေါ်ချစ်စုက ရမှာ မဟုတ်
ဘူး၊ ကဲ ခင်မြမြရေ၊ ဟိုဘက်ခန်းထဲခေါ်သွား၊ ကျေနပ်အောင် ကြည့် လ
ုပ်ပေးလိုက်ကွာ’

စားပွဲထိုင်ရသည့် ဆရာမကလေးက သူ့အကူ ဆရာမလေးကို မျက်စိ
မှိတ်ပြ မျက်စပစ်ပြနှင့် သင်္ကေတပေါင်းစုံစွက်ကာ ထိုသားအမိနှစ်ယောက်
က ပြဿနာကို ရှင်းပေးလိုက်သည် ။

‘တွေ့လား၊ ငါလာပို့မိပေလို့ ၊ ဗိုက်ကြီးလို့ ကြီးမှန်းမသိ၊ အံ့ပါတော်
တာကိုမှ သိတတ်တာမဟုတ် ဘူး၊ အရူးမ’

‘အံ့မာ သူကများ ပြောရတယ်လို့ ရှိသေး’

ကျန်ရစ်သူ ဆရာမကလေးက ရယ်သံတစ်ဝက်ဖြင့် မှတ်ချက်ချလိုက်

၏။ မိန်းမကြီးကတော့ အာပေါင်အာရင်းသန်သန်ဖြင့် ပွက်လောရိုက်
အောင်ပြောရင်း သူ့သမီးကို လက်ဆွဲကာ ဖျတ်ကယ်လတ် ကယ်
လိုက်ပါသွားလေပြီ။

ထိုအခိုက်မှာ ပင် ဗိုက်ကြီးသည် အုပ်စုထဲမှ ဆူဆူညံညံ အသံများကို
ကြားလိုက်ရ၏။ လူတွေ ရုတ် ရုတ်သဲသဲ ဖြစ်ကုန်ကြ၏။

‘ဗိုက်နာလို့ တဲ့ ဟေ့၊ မြန်မြန်ဟေ့ မြန်မြန်’

‘ရေမြွှာတောင်ပေါက်နေပြီ၊ မွေးခန်းထဲကို ဒါရိုက်ဟေ့’

အတွေ့အကြုံ များ လှပြီဖြစ်သည့် ဆရာမကလေးများ သည် သွက်
လက်ကျွမ်းကျင်စွာဖြင့်။

တစ်သက်တွင် သည် တစ်ခါသာ ဗိုက်ကြီးသည် ၏ လင်ယောက်ျားဖြ
စ်ရှာဖူးသေးသော ခင်မောင် သန်းကမူ အလွန်စိတ်လှုပ်ရှားနေမိပါလေ
သည် ။

[သဘင်မဂ္ဂဇင်း ။။ ၁၉၈၅ ခု၊ မတ်]

*